

Ավետիք Իսահակյան

Երկինքն հիասքանչ, շրթեղ, լուսավից

Երկինքն հիասքանչ, շրթեղ, լուսավից,
Հոգիս արթնացուց լրոռության երգով.
Եվ այս տաղտուկից, կյանքի անձուկից
Թափ առավ հոգիս երագ – թներով:

Եվ տիեզերական խորությունների
Անճառ վայրերում հոգիս սավառնեց.
Եվ խորախորհուրդ, վեհ գաղտնիքների
Անխոս բարբառին լուռ ունկընդրեց:

Եվ տեսավ նրա ափերը անձիր,
Անսահմանության սարսափն ահավոր.
Աստղի քարվաններ, բույլեր ցանուցիր,
Ուժերի հախտուն հորձանքը հրգոր:

Եվ երկյուղագին հոգիս հաղորդվեց
Հավիտենության խոհերին վրսեմ,
Անմահ Էության հավվեց ու ձուլվեց,
Ինչպես մի հրնշյուն, հյուլե մի նրսեմ ...

1904

Թիֆլիս